

[Anne Birgitte Lundholt]

Regeringen udsteder det ene løfte efter det andet, men regeringen bryder lige så hurtigt løfterne over for befolkningen, og derfor er der ikke nogen, der tror på den.

Pensionisterne blev lovet, at de overhovedet ikke ville blive påvirket af skattereformen. Det har nu vist sig, at det bliver de alligevel, og noget retter regeringen så lidt op på.

Investeringerne i infrastrukturen: Det store billede, som regeringen satte op om fremme af anlægsinvesteringer, bliver nu forrykket. Regeringens udspil til forhandlinger er bestemt ikke en opfyldelse af de løfter, som bl.a. statsministeren har givet i sin egen valgkreds.

Vi tror simpelt hen ikke på, at den danske befolkning hopper på den limpind, regeringen har sat frem. Finansministeren har været meget optaget af at bebrejde bl.a. os, at vi skulle tale et opsving ned. Det er som tidligere sagt en overvurdering af vore evner, men det er også en overvurdering af regeringens evner at tro, at regeringen med striber af løftebrud kan tale økonomien op hos danskerne.

Den danske regerings økonomiske satsning i forbindelse med finansloven er et voveligt eksperiment, et eksperiment, der kan blive meget dyrt, og som det kan tage mange år at rette op igen; vi har erfaringen.

Udgangspunktet: En for høj arbejdsløshed kombineret med en forventet samlet offentlig gæld på 950 mia. kr. ved udgangen af næste år taler sit eget sprog. Vi håber ikke, det bliver 950 mia. kr., men bliver det det, så kan jeg sige, at det betyder, at hver eneste dansk familie skylder 335.000 kr. væk, hver eneste dansk familie!

Ifølge regeringens egne skøn er den finanspolitiske lempelse på 12 mia. kr. Det vil resultere i et underskud på statsbudgettet på ca. 55 mia. kr. Dette underskud bygger tilmed på en række højst usikre forudsætninger. Regeringen regner med en stigning i bruttonationalproduktet på 3 pct.; det vil i så fald være blandt de højeste i Europa og i modstrid med den nedjustering, OECD og IMF netop har foretaget, men det påvirker ikke den danske regering; vi er jo unikke i Danmark.

Regeringen regner også med en stigning i det private forbrug på ikke mindre end 4,1 pct. Skal danskerne øge det private forbrug, kræver det så sandelig, at tilliden også til de politiske løfter genetableres. Det er ikke nok at udstede

utroværdige løfter om skattelettelser, når den offentlige gæld øges.

Vi er i Det Konservative Folkeparti enige i, at vi har behov for skattelettelser, men vel at mærke finansieret uden øgning af den offentlige gæld. Set i et fremadrettet perspektiv ved den enkelte dansker udmærket godt, at øget offentlig gæld skal hentes hjem igen via skattebilletten. De skattelettelser, nogle enkelte danskere måtte have fået i 1994, når alt er afregnet, også de grønne afgifter, bliver opkrævet igen senere – efter valget, forstås.

Derfor er der brug for ændrede signaler. Skal der orden i økonomi og beskæftigelse, kræves der fortsat et langt, sejt træk uden populistiske stop and go-løsninger. Det er en politik, vi blev vaccineret imod i de socialdemokratiske regeringsperioder i 1970'erne.

Regeringen har sat sin egen succes i direkte afhængighed af et knæk på arbejdsløshedskurven, men endnu en gang har man måttet udsætte dets endelige komme et kvartal i forhold til tidligere. Regeringens lyse forhåbninger til forbrugsstigning står i skærende kontrast til økonomernes skøn. Regeringen fremlægger et budget, hvor underskuddet er på smertegrænsen, og regeringen indbygger samtidig nogle elementer, der, hvis de ikke opfyldes til fulde, betyder, at underskuddet eksploderer.

Både nationalbankdirektøren og økonomiministeren har udtalt, at underskuddets smertetærskel er 5 pct. af bruttonationalproduktet. I regeringens meget positive beregninger, når vi har justeret for tingene, er underskuddet 4,8 pct., men f.eks. Den Danske Bank og Dansk Industri har samstemmende og uafhængigt af hinanden udtrykt uenighed heri. Disse parter forventer begge 5,1 pct. Andre tipper mindst 5 pct.

Alle erkender – også regeringen selv i budgetredegørelsen – at den danske offentlige økonomi er mere konjunkturfølsom end mange andre landes, altså også et signal om, at går det galt, så går det virkelig galt. Vi må gå ud fra, at regeringens økonomiminister har regeringen bag sig i sine udtalelser og dermed faktisk bekræfter, at går det hele ikke fuldt som forventet, så kommer der stramninger til sommer – endnu et tegn til befolkningen om, at løfterne heller ikke nødvendigvis er holdbare på dette område.